

„Nej; det var egentlig ogsaa saadan, jeg mente. Folk siger jo, at han bare lever for at nyde denne Verdens Glæder. Jeg har hørt snakkes om, hvordan det skal gaa til hjemme hos ham med Vellevnet og Forlystelser . . . rigtig saadan med de pirrende Sager. Og saa skal det nok ogsaa være saadan et slemme Letfærdighedens Sprog, der føres der i Huset — —“

Han afbrød sig selv, da hans stadig lige agtpaagivende Øjne saa', at Emanuel slet ikke længer hørte paa ham. Efter et Øjebliks Tavshed standsede han og tog Afsked i Jesu Navn.

Han gik tilbage den samme Vej, han var kommen, og forstærkede lidt efter lidt sine Skridt. Eftermiddagen var allerede langt fremskreden, og han havde endnu meget at skulle have udrettet i Dag. Det galdt om at benytte Tiden til Oparbejdelse af Stemningen, inden Menighedsraadet blev samlet.

For Resten nærrede han ingen Bekymringer. Efter at han ved dette Møde med Emanuel havde faaet omtrentlig Vished for, hvad han allerede en Tid havde anet, — tvivlede han ikke længer om, at Folkesagens lange Fornedrelsestid her i Menigheden nu endelig stundede mod sin Afslutning.